

- 5 JAN 1953

naš

rozlet

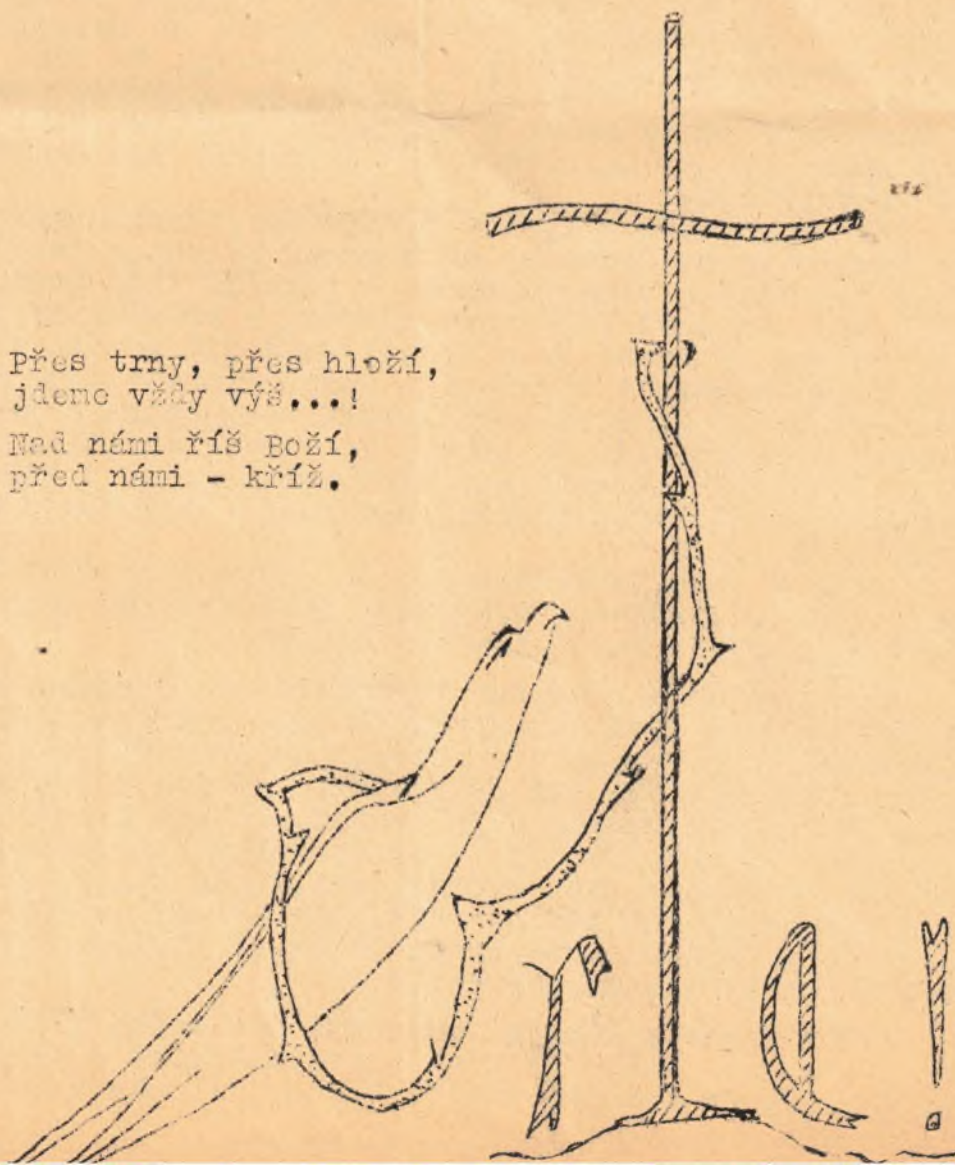
Časopis pro orelské pracovníky v exilu.
Periodico de Juventud Católica.

Rocník II. 1952.
Catholic Youth Newspaper.

Září, číslo 9.

Přes trny, přes hloží,
jdeme vždy výš...!

Nad námi říš Boží,
před námi - kříž.

M e č a z r a d a .

/ Z minulosti dávné i nedávné /

Celými dějinami našeho národa se vine jako niť slávy i prokletí historie síly meče a nízkosti zraedy.

Meč, jenž od úsvitu našich dějin měl být představitelem rytířskosti, spravedlnosti, silného hnutí velikých srdcí pro právo, lásku a obětavou velikost, stává se u osob s charakterem zesláblým zbraní úskočnou, dobývající a chránící si vášně velikášství. Musí se proto potom utkat s oním mečem spravedlnosti, proti němuž nemůže nic zmoci vylhanou pravdou a utíká se - ke zradě.

Či postava z počátku naší historie je v tomto směru výraznější než Václava - knížete! Před mečem jeho křesťanské spravedlnosti, hájené všemi přirozenými právy, klesá do prachu odbojný zlický vojvoda Radslav. S tímže mečem vždy pohotovým k boji za svůj lid pokojně řeší své mezinárodní závazky, rázností meče své lásky ruší stíny otroctví a svou charakterovou velikostí a rozhodností je vždy připraven hájit křesťanství, jehož zákony lidskosti a lásky jsou nejjistější oporou států.

Než temné stíny zraedy krouží kolem něho. Křesťanská a vládařská spravedlnost Václavova, ať sebe více mírněná jeho velikou láskou k lidu, musí dolehnout na zpupné zájmy nevyzrálé šlechty. A k té se přidává i jeho mladší bratr Boleslav, nerozvážený a mocichtivý, aby byl představitelem zraedy ve vlastní rodině. Za krásnou českou družností a pohostinností, s níž zve bratra do Boleslavi, se skrývají již ohmurné záměry zraedy a bratrovraždy. Ta rána mečem, kterou svému bratru a hostu uštěďruje a která je doplněna prokláním kopí, je už dovršením zraedy srdce a rozumu ve službách zla. Co pláče, slz a útrap způsobila za 14.leté války po vraždě Václavově! A výsledky? Žádné. Však přece.-

Síla spravedlnosti, síla rytířského, křesťanského ducha pravdy z meče Václavova se stává ne už doménou šlechtických jedinců, nýbrž majetkem a pokladem všeho dobrého a věrného lidu Svatováclavských zemí. Ten pod korouhví Václavovy národní a křesťanské síly jde do bojů o své bytí a vrací se vítězně. Snad již nebude více zraedy! Bohužel tento kontrast věrnosti a spravedlnosti žije v lidských srdcích dál. Zrada vrhá velikého krále "železného a zlatého" do náruče smrti a český stát do záhuby na Moravském poli. Zrada novotami 16. a 17. století načichlé tápající inteligence a šlechty, zrada na Václavových katolických českých myšlenkách způsobuje konec české samostatnosti.....

Avšak v lidu, jenž zůstal jako jediný nositel české katolické národní tradice svatováclavské, žije nezhynutelný duch českého národa dál. Žije, formuje se, odolává a získává.

Až v mečech a bodácích legionářů a bojovníků doma znovu si český lid získává svou samostatnost. Ale jak špatně byly chápány a hlášány příčiny tohoto vítězství. Lid svatováclavský, křesťanský, lid československý byl již od prvních dnů své těžce nabyté svobody - znovu zrazován. Zrazován svými vůdci, pro něž křesťanská spravedlnost, pravda a láska, základy to svatováclavského státu českého, byly nepohodlné a těžké jejich změkčilosti, tvrdé a nesnesitelné jejich ubohé modernosti. Tak již od roku 1918 byl lid v ČSR znovu zrazován. Jak jsme doplatili na tuto zradu dokazují tisíce chybějících na statistických listinách republiky.

Avšak místo pochopení nutnosti zásadního rozřešení našich státních problémů podle tradice svatováclavské a křesťanských řádů, znovu, ať volky či nevolky zrádci české myšlenky zahrnali národ do

utrpení a nás jako vyhnance do všech koutů světa. Ne není jiného východiska k zdárnému vyřešení našich národních problémů, než vrátit se k základně, z níž národ vyšel. K základům Václavské křesťanské a katolické nauky, již většina národa vyznává.

Znovu jsou připraveny meče spravedlnosti a životy tisíců nadšených mladých lidí, aby po korouhvi Václavovou si zase samostatnosti dobyli. Pozor však, neboť znovu provokují, plánují, píší a - bojí se - zrádci - této jediné pravé základny českého národa, základny Svatováclavské.

Hm.

Svatému Václavu.

Václave, kníže náš, vlastenců vzore,
k Tobě dnes hlasy své zvedáme sporé:
nedopusť vítězství hadího plemene,
vyslyš nás, přimluv se, bouří se ženeme,
zachraň si věrné své, zoufalstvím choré!

Přes tisíc roků už chrání Tvůj štít
v bolestech v starostech věrný Ti lid,
dnes satan znovu ^z mocí svou ďábelskou,
drásá a ubíjí zem Tvoji mateřskou.
Vidíš to? Nedej nám zahynout, dopřej nám klid.

Václave, kníže náš, připrav své voje,
věříme v pomoc Tvou, blíží se boje..
Láska a nenávisť musí se střetnout,
dopřej nám odvahy, dopřej nám víry,
pomoz nám prapor Tvůj vysoko zvednout!

- f -

K r e v a s l z y .

Léon Bloy.

Jest již to třicet let, co přesvatá Panna, Matka Boží sestoupila s pravice trůnu svého Syna, aby se setkala na Lasalettské hoře s dvěma chudými dětmi, nejchudšími a nejbázlivějšími stvořeními Toho, který potřeboval jejího svolení, aby se narodil, žil a zemřel. Sestoupila k nim ve světle jednoho zářícího dne a zřejmě ukázala ještě svou vlastní slávu v nejjasnější záři jejím očím. Rozprávěla s nimi přátelsky, přizpůsobuje řeč svého nevyslovitelného Mateřství k nevyslovitelné bídě jejich myšlení. Mluvila s nimi o svém lidu, který zahynul o těžkosti ruky svého Syna. Řekla ne mnoha slovy, jako když se láme chléb chudým, celou podstatu nadpřirozených předpisů provázených nádhernými sliby, jestliže její lid poslechne a zdůraznila strašná nebezpečí, jest-li neposlechne. Byla to úmluva smíření mezi královnou nebes a těmi dvěma neproniknutelnými lidskými kameny, koulejšími se na úbočí této neznámé hory a prostřednictvím těchto chtěla Povýšovatelka pokorných ukázat všem nádhery onoho dne. "Oznamte to všemu svému lidu"! - Taková byla její poslední slova.

O slzách, které tekly při této příležitosti a pasácci vyprávěli, že tekly bez přerušení, si myslím vše, co se o tom může myslet. Existují mezi lidskými věcmi dvě, dokonale lidské a dokonale nevy-pověditelné: krev Pána Ježíše Krista a slzy Jeho matky. Co musí

býti v těchto dvou bolestných výronech, to žádná stvořená bytost nemůže domyslit. Zaznívají věčně jedna i druhá nad všemi událostmi času a prostoru a současně se dotýkají řádů podstatných skutečností absolutně nadřazených myšlení člověka. Slzy Mariiny ty opravdové - vody kontradikce tekly na La Salette, jako všude kdysi stékaly v Jerusalemě a na poušti, ve dnu očišťování, během sedmi let na útěku, během tří hrozných dnů nepřítomnosti Boží a během tří jiných dnů nicméně hroznějších, kdy jí bylo třeba platit jedenáctkrát svoje neposkvřené počtetí na křížové cestě od setkání až po snětí s křížem. Slzy Matky sedmibolestné tekou skutečně bez přestání pokud byla na zemi a září jako voda fontán sedmi děsnými ranami, které představují sedm údobí její duchovní geneze.

Dnes, kdy jest v nebi a vládne všemu, co bylo stvořeno, vykupuje lidstvo s touto nesmírností slzí, které zalévají květ jako vzbouřený oceán, jehož celé vyletí není než kapkou v porovnání k Ní. Slzy Naší Paní - Vítězné Orodovnice tekou z Kalvarie a padají ve vodopádech živých srdcí. Jsme všichni v nich potopeni, pozřeni a někteří z nás zajisté nejšťastnější, jsou v jejich hloubkách nezměřitelní.

Vskutku, pravda lidská představa, tyto dvě nádhery bez moci v tváři v tvář tomuto jedinému činu na La Salette mohou zdůvodnit a říci, že Matka Bolestná opravdu přišla ~~na~~ plakat na tuto osamělou horu před dvě chudé děti. Její slzy, předpověděné Synem Sirachovým, nepadaly pravda podél Jejích tváří, aby dopadaly na zem, ale vystupovaly jako vznešené slzy vdov duchovní, aby zmizely až v nebi. Zdálo by se, že okolní hory nemohly existovat před těmito slzami a že celá tato divoká příroda musí jásat a poskakovat jako hory žalmistovy. Zdálo by se nejméně, že Francie se musí rozhořet jako pochodeň při této zázračné novině a řídit se ze všech koutů svého území k tomuto novému Horebu, kde Matka Boží viděla bolestný zármutek svého lidu a pohnula se k nesmírné lítosti nad všeobecným zděšením utištěných duší svých dětí.

Výňatek ze Symbolismu a Zjevení.

Z franštiny přeložil Ka-da.

Sokol - sjednocená tělovýchova.

J - op.

Tož tedy - vpřed! A co nás je! Ta síla!
Jsem teď kapka v moři radosti,
kapka, jež na modráky připevnila
si hrdě Tyršův odznak zdatnosti.

Kapka? Bžne! Jsem moře! Já! My všichni!
Dělník i rolník, vědec, sportovec.
Pojď, první máji, jarem na mne dýchni,
ať mohu dojetí své přemoci,

ať pevně stisknu držák od standarty,
s kterou si šlapu jako bohatýr.
koukej, to já a soudruzi z mé party
napsali na ni: Stalin-Gottwald - mír.

Když jsem četl tyto verše v Ústředním orgánu ČOS - Sokolských novinách, vydaných k 1. květnu 1952, nemohl jsem ubránit, abych si znovu nezapřítuloval myšlenkovou náplň sokolské ideje. Chtěl jsem si též ujasnit, jak bylo možno, že se komunistům tak náramně hodilo. Akceptovat sokolské hnutí pro své cíle, v čem obě tato hnutí jsou si myšlenkově blízká, v kterých základních bodech se obě hnutí kryjí?

Abychom tomu přišli na kloub, je nutno se vrátit k počátkům Sokola, k jeho myšlenkovému základu, odmyslit se od vlny sentimentálních citů, kterými se zmítali diváci za třesků hudby a pochoďujících příslušníků Sokola, ověnčených mythem nejčistšího národovectví a dobrovolné kázně. Řeči o humanitě, demokracii a síle, spojené s ukázkami tělesné dovednosti, to byla ona atmosféra, ve které se snilo a mnohý český člověk se přesvědčoval, že je u pramene nejhodnotnějšího života.

Ale jak tato lidé byli daleko od skutečnosti, od skutečných hodnot života vysvitlo vždy až po těch osudných katastrofách, které náš národ potkaly. Musila se jim objevit ta užasná sterilita celého jejich snažení, to úžasné zklamání právě v nejvyšším cíli sokolství: přípravě národa na obětání v boji o život, jak to říká Tyrš. A právě v nedávných 10. letech sokolství zklamalo jako každá falešná idea, jako každá překonaná idea. Nezbylo jí, než se přidat k síle amoci, místo aby se opřeli a dosáhli moci a síly z pravdy, jejího poznání a její obhajoby.

Všimněme si však blíže jeho základů, jeho styčných ploch s komunismem a materialismem, abychom lépe viděli a pochopili ztracenou cestu obou směrů. Dr. Josef Bartoš ve svém životopise Miroslava Tyrše na str. 88 říká: "Tyrš je každým dechem člověk antický, jako v sokolství hledí antický ideál uskutečnit v praxi, vystřebati do poslední kapky všechny kлады antické a zužitkovat pro tělesnou výchovu nové, silné generace české, tak na druhé straně propaguje antiku jako dokonalý v sebe uzavřený svět, který snad není záhodno napodobit přejatými formami nýbrž antickému člověku sourodým chápáním doby a hledáním pravého a definitivního výrazu pro současné tužby tak dokonale jak to uměla antika."

Zde vidíme, že Tyrš naprosto neguje křesťanství, naprosto neuznává samým Bohem zjevené pravdy cíle člověka, že ve svém chápání člověka, světa, vesmíru a jejich poslání stojí na téže základně, odkud také vyšli materialisté a komunisté. Tyršův článek "Náš úkol směr a cíl" .. napsaný r. 1871 po jeho návratu ze Švýcar a který bývá všeobecně označován jako sokolské evangelium o tom všem mluví ještě jasněji a dává nám lépe nahlédnout do duševního obzoru tohoto nervové nemocného člověka, který zformoval sokolské hnutí a vybavil jeho myšlenkovou náplň. Píše: "- Veškeré dějiny jak tvorstva vůbec tak lidstva zvláště jsou věčný boj o bytí a rtvání, v němž podlehně a vyhyne, co k životu nadál jest schopno a celkem závažno, zachovávajíc toliko stopu svou, co zkamenělina ve vrstvách skal a neb též v písmenech knihy, jenž dějepisem zove. Tak zní ten zákon povšechný, ježž věk náš objevil a jasně pojmenoval a který čím dál zřejměji se všeobecně platným ukázal, - zákon neuprosný, jak každý jiný, janž v přírodě, což totéž jest v dějinách vládne: zákon, jež ani modlitbami ani slovy sebeklamnými, ba ani pouhým právem zděděným zažehnati nelze. Jemu podlehlí drobní jak mohutní tvorové dřevní, ze živoucí přírody teď vymřelí, nade vše ve světě znenáhla změněném dalších podmínek trvání svého, jemu podlehlý společenosti nejmocnější a národové druhdy nejslavnější - neb také člověk je částí přírody povšechné - jemuž podlehlí jakmile sestárli ve světě stále novém, jakmile vysílení nekráčeli dál a octnuli se takto v odporu s duchem věčného ruchu a pokroku a tím namnoze i s duchem doby nové, jež mezitím nad lidstvem vzešla."

Zde vidíme Tyršovo a sokolské chápání světa, v kterém se má člověk pouze udržet, aby nezhylnul v tom nesmírném a b láznivém kolotoči, který běží a nikdo neví kam a proč. Má se v něm udržet pomocí národa, který alfou i omegou v totálním snažení člověka. Stejně chápou svět i materialisté a komunisté, kteří národ nahrazují proletariátem a jeho štěstím. Tyršův - věčný ruch a věčná nespokojenost - se nakonec nejeví než jako stálý útěk, stálý hon ptáka chyceného do klece tohoto světa a v tomto ruchu, v této nespokojenosti se má vykoupit a zapomenout na konečný cíl života.

Tyrš sice říká ve z miněném článku, že - věc sokolská však jak ke všem stavům a vrstvám se obrací, znamená prozatím tolik, co

tělesné a z části i mravní výchování a šlechtění národa československého - aby brzy na to prohlásil, že - sokolství se má stát novým národním náboženstvím /mluvě o sokolském prožívání ideálu říká: Budiž to i řídicí hvězdou našeho konání, naše náboženství i svrchované zasnášení života Rpk./ Proto se Sokol prohlásil i jako hlavní mravní vychovatel národa. Prohlásil se jako hlavní vychovatel národa a popřel církevní právo na výchovu národa, ve jménu pokroku a osvícenosti člověka a všemožně se snažil, aby ji církev nemohla vykonávat. Nastoupil tvrdý a soustavný boj proti Církvi.

A tu jsme u dvou nejsolidnějších pilířů, na nichž stojí most, po kterém na povel brí Čepičky a Truhláře Sokolstvo vešlo do komunistického ráje. Je to Tyršova a sokolská metafyzika a neslavný sokolský boj proti Církvi. Tyršův darwinismus promítnutý do celé sokolské výchovy a jejího cíle je naprosto v souladu s názory marxistickými. Později sokolský boj proti Církvi nebylo nic jiného než podepření začaté komunistické pěsti mužnou sokolskou paží.

Zdá se, že by byla oprávněná námitka, že sokolství přece vytvořilo své mravní hodnoty i přes svůj neslavný konec. Jeho dobrovolná kázeň, jeho úsilí o podnětnost a tvořivost podle hesla - věčný ruch, věčná nespokojenost - přece naše lidi zaujala a přiměla k výkonům. To jest pravda, stejně jako jest pravda, že i komunismus a nacismus mají své mravní hodnoty a dospěly k velkým výkonům. Takový komunistický stachanovec nebo brigádník jistě tvoří komunistické mravní hodnoty stejně jako SSman, který odjel z fronty na dovolenou na Bodamské jezero do velkolíhne na čistokrevné nacisty místo za svou ženou, kterou měl opravdu rád. Jistě tvořil nacistické mravní hodnoty. Tedy neběží o to, zda ten či onen spolek nebo hnutí vytváří nějakou stupnici mravních hodnot, nýbrž jak tento spolek nebo hnutí jako takový odpovídá katolické realitě, jejímu ozřejnění cesty k Bohu a věčné spáse. A v tom je Sokol naprosto pochybený, takže mu nezbylo jako každému hrdopýškovci než jít do otroctví svých přeludů. Nad touto skutečností netřeba být sentimentální. Tolik vždy toužili po moci / co Čech to Sokol / dnes ji mají, dnes mají komunistický monopol na výchovu národa. Již jim nikdo nestojí v cestě ani Orli ani skauti, jediné pravda a spravedlnost, která bude již brzy věci ze základu napravovat.

Jedno naše staré přísloví praví: Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá. A tak i Sokol s komunismem se našel. Měly společné názory a společnou nenávist stejně budou mít i společný konec. Řekli jsme na začátku, že sokolství je falešná idea a překonaná idea a to proto, že není ideou křesťanskou. Nekřesťanství je překonáno dějinami a dnes i opět vědou. Musí to být opravdu divný obrázek, kdy vidět Sokola, jak si kráčí se standartou: Stalin - Gottwald - mír. Prý je dokonce šťastný.

Je v tom vlastně paradox. Tyrš se totiž nadchnul pro sokolskou myšlenku u německých turnerů založených Jahnem. A Jahn je zakládal proto, aby německý národ vycvičil v branné moci, aby Němci mohli odčinit porážky u Jeny a Lipska. Ale na konec turnery rozpustil. Však se sám pan prezident Masaryk Tyršovi k válce tomu několikrát smál. Ale Tyrš naopak v celé myšlence pokračoval a ji rozvinul, aby český národ připravil na uhájení svého bytí. A za sokolského vedení jsme podlehli komunismu a nacismu. Jeden chtěl odčinit dvě porážky, druhý k nim dospěl. Podivný a skutečný osud Sokolstva a bohužel i národa. Ale to je již pryč a nad našimi dějinami se znovu jasně, jako vždycky, když katolické křesťanství bylo u nás dechem života.

- . -

Před léty mi kdosi tvrdil, že školství a výuka prý dovedou odstranit války a zločinnost. Odpověděl jsem: Což měli Němci málo škol? A dnes náš vlastní národ úpí pod záplavou kursů, přeškolování, doplňovacího vzdělání a dělnických doktorátů. Výsledek? Koncentrační tábory a mučednictví v uranových dolech.

Petr Lesník

Zastavujeme "N á š v z l e t"

Když jsme před desíti měsíci sami realizovali potřebu orelského časopisu, byli jsme si vědomi potřeby pojítka, které by spojovalo, informovalo a vzdělávalo naše řady, roztroušené od Austrálie až po Kanadu a od Indonésie až k Jižní Americe. Ústředí samotnému, ať již dříve v Německu, po nadšeném zahájení a vydání několika čísel časop. "OREL", - a nebo v prvních měsících v USA, nebylo možno pokračovati pro mnohé potíže v započatém díle. A tak v souladu s odstoupivším starostou Prof. B. Chudobou a jinými členy předsednictva a Ústřední rady, chopili jsme se sami této práce, neboť jak naše jednota, tak i účel Orla v exilu se nám zdál být ohrožen.

Předkládáme Vám dnes náš program, který jsme si na počátku své práce postavili v čelo a dle něhož jsme se vždy snažili postupovat. Snad mnozí budou překvapení myšlenkovou všestranností orelského hnutí, jak jej chápeme my, snad jiným se bude zdát, že jsme si orelskou myšlenku sami rozšířili. Avšak není tomu tak, tak známe Orla již z první republiky, - ale byt by i zítra něco nového bylo, nevadí... Máme na mysli široké vrstvy katolického a křesťanského národa, které samočinně, - dle krásného vzoru holandského: "jsi katolík, patříš do řak katolických" patří i u nás v Československu do řad a organizací katolických. Nechceme, aby si musel někdo hledat pro své zájmy spolky s vedením nevěrečným, které vždy s největší ochotou a bohatou podporou finanční se snažily mnohé zlákat. Kde tento záměr skončil, cítí dnes naši drazí doma a stejně tak my v exilu. Budž nám proto tato zkušenost poslední výstrahou a hledejme upřímně dokonalější smysl našeho života a celého lidství.

Následující program tohoto časopisu "Náš vzlet" byl schválen na výborové schůzi Oblasti sv. Vojtěcha dne 28 října 1951.

Část 1. A. Náboženské vedení Orla.

- a./ Věrouka /zvláštní zájem věnovat pravdám méně jasným nebo velmi potřebným./
- b./ Mravouka.
- c./ Nauka o základních pravdách víry.
- d./ Písmo Svaté.
- e./ Liturgie.

B. Církev svatá - ústav spásy všech věřících.

- a./ Dějiny Církve.
- b./ Ústava a zřízení /církevní právo/
- c./ Encyklika Pia XII. o mystickém Těle Kristově.
- d./ Život v Církvi a s Církví.
- e./ Jednotlivec ve styku s Církví - kdy!

Část 2. Vedení o vlasti.

- a./ Dějiny našeho národa.
- b./ Ústava republiky a její administrace.
- c./ Geografie ČSR a její význam v mezinárodním životě.
- d./ Školství.
- e./ Literatura česká a slovenská.
- f./ Umění v naší vlasti :
 - 1. stavitelské
 - 2. sochařské
 - 3. malířské
 - 4. hudební.

Část 3. Otázka sociální.

- a./ Sociální poměry ve světě.
- b./ Řešení sociální otázky:
 - 1. Dle Krista a Jeho Církve.
 - 2. Dle materialistických bludů.

- c./ Stát jako společnost.
- d./ Státní politika, politické strany, jejich potřeba a účel.
- e./ Odbory, odborářská svépomoc.

Část 4. Katolická Akce.

- a./ Katolická Akce jako apoštolát všech uvědomělých pokřtěných katolíků na šíření a upemnění království Božího na zemi.
- b./ Jak se má OREL zapojiti do této činnosti.

Část 5. Organizace Orla.

- a./ Orel jako hnutí.
- b./ Dějiny Orla.
- c./ Orel, vzor člověka věřícího a vlastence.

Část 6. Odbor tělovýchovný.

- a./ Tělocvik, kult těla.
- b./ Tělověda, zdravotní péče, první pomoc.
- c./ Samostatnost jednotlivých odborů pod jménem čs. OREL, jako prostředek opravdové jednoty.
- d./ Skauting - příroda.
- e./ Branná výchova.

Jsme si vědomi, že jsme v časopise zdaleka nevyčerpali vytčený program, avšak nezávisle na tom, oznamujeme svým čtenářům, že tímto číslem ukončujeme vydávání "Našeho vzletu" a přidáváme se ke spolupráci s bratřími v USA, kteří od července t.r. uskutečnili vydávání tištěného ústředního věstníku "OREL". Lepší technické zdokonalení, větší možnost redakční a hlavně nadšení bratří v red. kruhu nám zaručují, že budou nadále pokračovat v orelské myšlence a jejím praktickém uskutečňování.

Přejeme si jen, aby tato práce, započatá na půdě Spojených Států Severoamerických, zůstala po celou dobu našeho vyhnanství iniciativní a nekompromisní v celé své šíři orelského programu. Je si třeba však také uvědomit, že nepostačí sebevětší obětí několika jedinců, cítící nutnost dobré organizace našeho hnutí ve zmatečném exilovém prostředí, nýbrž že je potřeba pomoc a spolupráce nás všech, žijících v jednotách, hlídkách či osamotě ať již kdekoli. Je třeba se též zamyslet nad otázkou finanční, která přes veškeré nadšení hraje v exilu významnou úlohu.

Společněme na sebe, věřme si navzájem a přinesme každý byt i sebemenší obět a potom můžeme nezávisle na nikom hájit svá práva a propagovat smysl našeho hnutí, který je tak úzce spjat s naším národem. Zasílejte nadále své příspěvky literární i finanční pro časopis "OREL" na adresu: Mr. Janevan, St. Joseph's Villa, David city, Nebr. USA.

Od nás nakonec přijměte naše upřímné Pán Bůh zaplať za Vaši pomoc a spolupráci a těšíme se na shledanou v časopise "OREL"

Petr Zeman,
starosta Oblasti sv. Vojtě

Z časopisu "OREL"

Úředně z předsednictva Svatováclavské župy orelské v exilu.

Oznamujeme předběžně všem Oblastem "Svatováclavské župy orelské v exilu", že sjezd Orelstva bude svolán v prosinci 1952 nebo v lednu 1953 do Lincolnu, Nebraska, USA.

Účelem sjezdu bude vytvořit pevnou organizaci čs. Orla v exilu. Právo zúčastnit se rozhodování na sjezdu budou mít všichni členové čs. Orla, Svatováclavské župy orelské v exilu, kteří podali nebo podají svou přihlášku do Orla své Oblasti do 31. října 1952 a jejichž

přihláška byla nebo bude Oblastí přijata. Všechny Oblasti jsou povinny podati seznam všech členů, oprávněných zúčastniti se sjezdu do 15. list. 1952 doporučeně a leteckou poštou na adresu redakce "ORLA"

Sjezd bude konán per rollam a rozhodne o vytvoření Ústředí čs. Orla v exilu, zvolí předsednictvo čs. Orla v exilu a schválí úpravu statutu čs. Orla pro dobu trvání exilu. Žádáme zároveň jednotlivé Oblasti, aby nám leteckou poštou poslaly návrhy na složení členné volební komise do 31. října 1952 na adresu redakce "ORLA"

Upozorňujeme jednotlivé Oblasti jakož i členstvo, že úřední zprávy z předsednictva Župy budou napříště uveřejňovány pouze touto cestou a že každá zpráva, podaná jinou cestou jest neoficiální

Denver, 19. srpna 1952.

F.H.
úřadující náměstek starosty,
Svatováclavské župy orelské v exilu.

D_v_o_i í _ ú _ m _ r _ t í _ .

V měsíci září vzpomínáme na dva pilíře naší moderní historie. V něm nám odešli po celém světě známí, z naší domácí i zahraniční politiky, první dva presidenti naší republiky.

Těsně před vypuknutím druhé světové války, rozkouskovaním ČSR a vypitím hořkého kalichu utrpení celého našeho lidu odešel T.G. Masaryk. Nemusel alespoň vidět, jak celé jeho životní dílo, osvobození a vybudování státu, se obrátilo v trosky, v torso, jemuž zbyly jen naděje v lepší budoucnost.

Tyto naděje chtěl dále uskutečnit a dobudovat druhý president, odchovanec prvního. Buhožel jeho politika se již neřídila zásadami z první republiky, kdy ČSR jasně chápala, že není možné koketovat a dělat jakékoliv kompromisy s komunismem a marxismem. Sám byl svědkem těchto dvou dobře myšlených plánů, které se však staly jen utopií. Jejich dobře míněné dílo je zase zničeno a ze svobody, o niž se oba presidenti snažili, nám zbyly jen naděje, že se nám jí znovu dostane.

Ale i pře tuto tragičnost osudu, nebudeme aspoň my, zapomínající k jejich práci a dílu, když ti, kdož vlastně převzali dobudovaný stát, se na ně snaží házet jen špínu a vymazat jména T.G. Masaryka a Dr. E. Beneše z našich dějin.

Hm.

Ještě bychm Vám rádi řekli :

Po zastavení Našeho Vzletu nám zůstaly v redakci některé neuveřejněné články nebo náměty. Pokud se domníváme o práních autorů, tedy je předáme redakci Orla do USA. Ve sporných případech se písemně doptáme autorů. Podle zpráv z USA mají doposud malý archív a zásoby materiálu a proto je s tímto chceme podpořit.

Děkujeme p. Ing. Novotnému z USA, který jako první nám zaslal básně Země mluví od V. Dyka po uveřejnění naší prosby v Orle.

Pokud by snad některý z čtenářů mohl, prosíme, aby nám vypomohl. Potřebovali bychom partituru k Sládkovu Orám, k Bezručovu Hej, veselí šohajů... a nějaká hodnotná divadelní libreta. Děkujeme předem.

K 28. září připravujeme akademii a svatováclavské posvícení. Poněvadž nám však z existenčních důvodů odejel dirigent a někteří z hudebníků, nevíme jak se nám to vyvede. V každém případě chceme svěst ke společné schůzce a pobavení naše zotroušené krajany. Vždyť naší hlavní povinností je udržet v sobě a prohlubovat lásku k vlasti a svatováclavskému, jedině pravému českému odkazu. Všechny své čtenáře na hody srdečně zveme.

